

VAKIA-YI MÜRĞ

Mehmet Akif DUMAN

mürğ (f.i): sümük

Köklü bir aileden gelmektedir Recai Bey. Dedesi iki dönem Erzurum mebusluğu yapmış Faiz Bey'dir; onun babası, namıdiğer Fırtına Tahsin, mirliva rütbesi ile Birinci İnönü Harbi'nde şehit düşmüştür. Dedesinin dedesi Hafız Cihan Bey de âlimdir, Darü'l Fünun-ı Şahane'nin kurulmasında bizatihi görev almıştır. Hatta Hicaz demiryolu hattının yapımı için kendisine akıl danışılanlardandır. Onun babası Turgut Paşa ise Rusya'nın Paris Antlaşması'nın hükümlerini tanınaması üzerine vazifeli kılnan askerlerdendir. Turgut Paşa'nın babası Sait Bey ise hem askerdir hem de bir ilim insanıdır. Bütün hazinelerin Maliye Hazinesi'ne katılması fikrini o vermiştir Devlet-i Âli Osman'a. Recai Bey ecdadı ile her daim övünür; anesine "valide sultan" der, iki katlı müstakil evlerini ise konak olarak nitelendirir. Babaları yıllar evvel vefat etmiş, bir anneciği ile yalnız kalmıştır. Hiç evlenmemiştir Recai Bey. Henüz kırkına gelmemiş olmasına rağmen atalarının ruhu omuzlarında bağdaş kurmuş olarak mütekâmil bir ağırlıkla asık bir surat ve bunun en büyük emaresi olan çatık kaşlar ile gezer. Resme istidadı olmasına rağmen valide sultanın sert ikazları neticesinde bu maskaralıktan vazgeçmiş, adam gibi bir memuriyet bulup Hariciye Nezaretinde müsteşarlığa kadar yükselmiştir. Bu hâli ile atalarına layık bir evlat olmak onun en büyük övücüdür. Boş vakitlerinde şiir yazar; musiki ile iştilal babında ut, tambur ve biraz da kabak kemani çalar; pul biriktirir; kelebek koleksiyonu yapar. Muazzam bir kütüphanesi vardır. Emektarları Hafize Kalfa'yı en fazla muzdarip eden şey bu kitapların tozunu almak, el yazmalarını havalandırmak ve Recai Bey'in masasının tertibine dokunmadan etrafı toparlamaktır. Gayet de şık giyinir Recai Bey. Katiyen kareli kumaştan bir giysi yaptırmaz

kendine. Hatta birkaç kez sesini yükseltmiş, bu bahsin bir daha açılmamak üzere kapanmasını istemiştir aile terzilerinden. Modaya uymak kepazeliğine bir nebze olsun meyletmemiştir.

Yine bir öğle vakti ayaklarını pencereden dışarı bir miktar uzatmış, parmak uçlarını ısıtan güneşin ruhuna verdiği neşe ile kitap okumakta iken aşağıdan bir ses duyar Recai Bey:

“Recai Bey kardeşim... Kapı önündeyim beş dakikadır, sizin tokmak yine bozulmuş.”

Kitabı yavaşça cilası kaybolmaya yüz tutmuş komodinin üstüne koydu Recai Bey. Tebessümle yaklaştı pencereye. Bu uzun, ince yapılı adam çocukluk arkadaşı ve meslektaşı İzzet Bey'den başkası değildi. Yavaşça aşağı uzandı Recai Bey'in yuvarlak suratı. Valide Sultan, bahçe ile uğraşmak yerine Kur'an tecvidi için odasına çekilmiş olmalı:

“Dalmışım birader. Yukarı gelsene...”

Ellerini iki yana açıp gözlerini patlattı İzzet Bey:

“Eh be azizim! Eh! Malum yere gideceğiz ya...”

Sol elini ahenkten yoksun bir orkestrayı yönetir gibi pencereden metrelere aşağıdaki sivri burnun hizasında birkaç kez salladı Recai Bey. Mahcubiyetle geri çekildi sonra pencereden. Hızla çıktı odadan. Dış kapıda bir an Hafize Kalfa ile göz göze geldi fakat hızını kesmeden attı kendini incir ağacının dibine.

“Yahu birader... Ettiğin laf mı şimdi? Duyan da bir edepsizlik yapacağız sanır.”

Eli çenesinde etrafa bakındı bir süre İzzet Bey. Tasdik eder gibi kıvırdı dudaklarını:

“Haklısın. Niyetimiz ciddi inşallah. En doğru kararı verdin dostum. Valide Sultan'a kalsa sana bir asilzade bulacağım diye çürümene vesile olacak. Yanlış anlama. Niyetlerinin halis olduğundan şüphem yok. Ancak ömür de geçiyor be azizim.”

Kol kola çıktılar evden. Yol boyu İzzet; tekrar tekrar Gülfem Hanım'ın meziyetlerini, zevcesi ile aralarında geçen konuşmaları, onun da tıpkı Recai Bey gibi asilzade, temiz huylu, az buçuk varidatlı birini aradığını anlattı. Şekercinin köşesinde durdular. Havaya baktı İzzet Bey:

“Fayton mu çevirse idik azizim? Yağmur yağacak gibi...”

Recai Bey kaşlarını kaldırdı; öylece rengârenk lokumların içinden ışık huzmeleri geçip şerbetlere akseden akide şekerlerinin önüne tepsi tepsi dizildiği, pestillerin, helvaların kalıp kalıp yükseldiği, çikolata mamullerinin ön sağ taraftan tezgâhın arkasına doğru siyah ile beyaz arasında ahenkle sıralandığı kahve kokulu vitrine bakıyordu. Telaşla girdi lafa:

“Aman birader. Seyfettin Efendi ailemizin eski ahabıdır. Ben hususi bir şey alacak olsam saatlerce sorguya tutar beni. Sen şöyle usulü uygun, derli toplu bir şeyler alırsın artık.”

Kravatını ve fesini düzeltti İzzet Bey:

“Merak etme azizim. Bugün bu iş olacak ve bunu benim şimdi alacağım tatlı nevi sağlayacak. Sen de minnet göstergesi olarak ilk erkek evladına benim ismimi vereceksin.”

Utandı Recai Bey fakat bu ilk erkek evlat ifadesi de gayet hoşuna gitti:

“Hadi birader, vakit geçiyor. Masraftan kaçınma.”

Az sonra kırmızı kurdeleler ile sarmalanmış bordo renkte, kadife bir kutu ile çıktı İzzet Bey. Recai Bey’in tek bir kelime etmemesi sadece tasdik değil, aynı zamanda bir takdir göstergesi idi. Kalemde de böyle yapardı. Çalışkan bir memurun düzgün tashihi yahut işinin ehli bir mütercimın isabetli çevirisi şımartılmaya gelmez ancak böylesi bir sükût ile tasdiklenirdi.

“Recai Bey kardeşim. Hazır ettin mi kafanda neler konuşacağını? Hem benim de bazı hususi ikazlarım olacak sana...”

Bir mesire yerinde gezinirken, ikinci vakitleri kalemde kahve içtikten sonra yahut yatsı namazından önce validesi ile hasbihâl ederken hissettiği o sebepsiz rahatlama hissi ile uyuytu ayakları. İzzet Bey uzun parmaklarının kâh gövdesine kâh suratının hizasındaki görünmez suretlere işaret ile yaptığı izahları dinlerken hem tasdik ediyor hem de Gülfem Hanım’ın yeşil ve ela arası gözlerinin hayali ile boynundan midesine doğru akıveren sıcak şeyin ateşi ile ruhunu ısıtıyordu.

“Anladın mı muhterem? Sadece on dakika baş başasınız. Mümkün mer-tebe tebessüm üzere kal, dişlerini pek gösterme.”

“Aşk olsun birader. At mıyım, merkep miyim yahu? Hem ne varmış diş-lerimde, gayet muntazam, pırıl pırıllar. Akşam vakti bilaistisna misvak ile temizlerim.”

Derin bir nefes aldı İzzet Bey. Ellerinin yeleşinin cebine atıp biraz kay-kıldı geriye:

“Yahu ne alingan şeysin. Gülfem Hanım'ın huyu imiş. Erkeklerde katiyen sevmez imiş gülümsemeyi, bilakis... Dur bakayım ne demişti bizim hanıma... Erkeklerde hafif meşreplik ile aşüftelik benzeri bir hâl ortaya çıkarır imiş?”

Nefesi daraldı Recai Bey'in. Ruhunda bir öksürük tufanı koşturdu; az önceki çikolata kokusu hamam böcekleri, fare ve bilumum tahtakuruları suretinde geziniverdi ayakları dibinde:

“Aman İzzet Bey'ciğim. Bu nasıl tasarruf? Gülmek de insani bir haslet değil midir?”

Ciddiyetini bozmadan devam etti ince uzun adam:

“Ben anlamam azizim. Gülü seven dikenine katlanır. Bir de temizlik takıntısı varmış ki bu hususu zikre bile lüzum yok. Maşallah misk ü amber gibi kokuyorsun her daim. Kıyafete, ayakkabılara diyecek yok. Hepsi Paris işi. Hem sohbeti musikiye çek, resimden konuş biraz. Edebiyattan. Bu on dakika istikbalini belirleyecek. Talat Paşa nüfuzlu adamdır. Onun torunu ile evlenirsen abat olursun.”

Kaşları çatıldı Recai Bey'in. Hakiki bir aşk evliliğinin, böylesi bir çıkar ilişkisi ile bağdaştırılmasından ziyadesi ile rahatsızlık duymuştu. İzzet Bey, bunu hemen fark etmiş olacak ki toplardı kendini:

“Hadi efendiceğizim hızlanalım. Daha çok yolumuz var...”

Domates, elma, armut ve patlıcanın yan yana hizalandığı manavın önünden geçerken içindeki son tertip parçası da kırılıverdi Recai Bey'in. Sırtta belirsiz bir noktanın kaşınması, mezarlıkta yetişen bir gülü iştah ile koklamak için eğilirken duyulan tereddüt yahut da kargaların küme küme uçuşunda ahenk aramak gibi belirsiz bir tuhafılık çöktü içine. Derken bu manzarayı tamam edecek bir şey oldu: Bardaktan boşanırcasına, suları sele, selleri nehirlerle katacak bir yağmur başladı ki iki İstanbul beyefendisi bir kahvehane bulana kadar sırlıklam oldular. İzzet Bey ekşi suratı ile cama çarpan damlalara göz kırparken girdi lafa Recai Bey:

“Elhak... Seni dinlemeli idim birader. Araba çevirseydik, şimdi topuğumuz dahi ıslanmadan varmıştık. Hem lokumlar da pestil oldu. Hay Allah...”

Savaş zamanlarının komutan metaneti ve tecrübeli bir dedenin torunu-na tabiatı izahı gibi kaldırdı parmağını İzzet Bey:

“Hazırlık yapılmıştır, bekliyor olmalılar bizi. Sana kuru bir fes bulalım. İçeri girince de çıkarırsın ceketini, bu talihsizliğin telafisi yelek ile oturmak olacak ki abes bir vaziyet hâsıl etmez bu.”

Fakat yağmur şiddetini artırmış, sokak kenarlarını sele gark eden bulanık sular eşiklerden içeri boynunu uzatacak kadar lanetli bir illet hâlini almıştı. İçeri döndü İzzet Bey, belindeki keseyi yukarı kaldırıp eski bir saatin sarkacı gibi salladı:

“Efendiler! Hayırlı bir işimiz var. Aşyan’a kadar kim götüreceksiniz bizi?”

Genç bir adam pek isteksizce doğruldu. Cama doğru yaklaştı; kaçışan insanları, suya kapılıp giden zerzevatı işaret ederek:

“Evelallah benim beygirler balık olur seni menzile ulaştırır babalık.”

Recai Bey; bu babalık hitabındaki yaşlılık kastına içerlemiş olsa da Gülfem Hanım’ın kadife teni, ince uzun kaşları ve ölünce defnini vasiyet etmek ile şerefyap olacağı gamzeleri aklına gelince cevap vermedi. Az sonra bir Kitab-ı Mukaddes kahramanı gibi sokağa fırladı arabacı, akabinde de kapıda selin içinde kavi duran iki siyah at belirirdi.

On dakikaya varmadan görüldü Paşa’nın konağı. Recai Bey ayağını dışarı atarken duyduğu titremenin heyecanından mı yoksa üşümekten mi geldiğini anlamak için dikkat hasredekken açılıverdi kanatlı kapı. Gülfem Hanım’ın annesi ve emekli sefir olan babası bizzat kapıda idiler. İzzet Bey bunu Recai Bey ile Gülfem Hanım’ın tanışacağı bir buluşma olarak tertip etmiş idi, Sefir Bey’in bulunması her ikisini de hayrette bıraktı fakat korktukları olmadı, emekli sefir İzzet Bey’in koluna girip uzaklaşırken Avrupa’da gençlerin evlilik öncesinde görüşmelerinin nasıl bir düzen izlediğini izah içirikli bir konuşmaya başlamıştı bile. Recai Bey, bu peşin savunmanın üç beş kelimedenden ibaret muhtevası ile kendini teskin etmeye çalışsa da titremesine engel olamıyordu. Nihayet içeri geçtiler. Yarısı ıslanmış lokumlar ve ceketi lalanın siyah ellerine nasıl bıraktığını bilmeden üst kata çıktı. Merdivenlerin bitiminde onu karşılayan beyaz elbiseli suret peri masallarından ağır ağır, binlerce musiki parçasının en güzel notalarının uç uca eklenip tertip ettiği name eşliğinde ama mutlaka güller, laleler, sümbüller kokarak çıkmış olmalı idi. Son basamağa ulaşamadı Recai Bey. Bayağı titriyor, parmaklarının aynı hızda durması bir türlü kabil olmuyordu.

“Hoş geldiniz efendim. Şöyle buyurun lütfen.”

Derin bir nefesin içine doladığı birkaç besmele ile doğruldu Recai Bey. Takip etti güzel bir rüyadan arta kalan yumuşak renklerin insanüstü terkipini. Küçük bir odaya geçtiler. Leroux, Cahun, Valéry, Zola, Rousseau ve Montaigne’in üstünde Daudet çekti dikkatini. Bu vesile ile lafa girmeye hazırlanırken burnunda bir kaşınma hissetti.

“Afiyettesiniz inşallah Recai Bey? Valideniz hanımefendi nasıllar?”

Tebessümle kafasını salladı Recai Bey:

“Hamdolsun, sizleri sormalı efendim...”

Daha da devam edecekti fakat burnunun içinde sıcak bir şeyin kıvıldığını hissetti. Gözlerinin tam içine bakan bu yeşil çiçek bahçesinin, sayısız kelebeğin en yumuşak bulutlar üstüne sıra sıra yığılıp güneşin önüne rengârenk açıldığı bu manzarada elini burnuna götürmesi mümkün değil idi. Hem mendil de yoktu yanında. Derin bir nefes alır gibi yapıp burnunun ucuna yaklaşan sümüğü geri çekti:

“Elhamdülillah efendim. Sağlığınıza duacıyız.”

Biraz daha geri çekilip kâfide koltuğa yaslandı Recai Bey fakat burnundaki sıcak hareket ağır ağır, sinsi bir hastalığın içine yerleştiği masum bedeni saat be dakika tüketmesi gibi ilerliyor; onu felakete yaklaşıtıyordu. Burnunun uzadığını hissetti bir an; delikleri kulakları kadar büyümüş, kemiği bileğinden dirseğine kadar uzamış... Bu hâli ile tarih öncesi zamanlara ait tasnif edilemez bir mahlûka dönüşmüş olmalı idi. Az sonra kahve geldi. Nasıl içtiğini sormamışlardı Recai Bey'e. Belli ki Gülfem Hanım kendisini önemiyor, onu lalettayin bir âşık olarak görmüyordu. Bu sebeple hakkında malumat toplamış olmalı idi. Tebessüm edecek olduğu sırada burnunun içinde biriken sümüğün cevalana kalktığını hissetti. Beyni tepelemesine bu sıvı ile dolu, giderek şişen bir balon gibi zemindeki en küçük deliğe giderek baskı yapıyor ve imkân bulup boşalması hâlinde de tüm zemini insani yaratılışın doğasına en aykırı edepsizlik numunelerinden birine gark edecek gibi kaynıyordu. Nefes alışverişlerini kontrol etmeye çalıştı:

“Hariciyede işler nasıl efendim? Memnun musunuz vazifenizden?”

Kafasını salladı yine Recai Bey. Ağzını açıp tüketeceği her harfin bir damla sümük olarak önündeki fincana damladığını tahayyül etti bir an. Bu manzaranın dehşeti ile kapattı dudaklarını. Derin bir nefes aldı tekrar:

“Hamdolsun efendim.”

Yine devam edecekken var gücü ile saldırdı sümük zerrelere. Burnunun ucuna kadar gelen damlaları, sıcak sıcak dudağına yaklaşan sıvının hararetinden hissediyordu. Kapı çalındı, annesi Gülfem Hanım'ın.

“Müsaadenizle efendim...”

Gülfem Hanım omuz hizasını geçer geçmez burnunu sıktı Recai Bey. Heyhat! Sahiden de damla damla bir felaket boşaldı fincanın içine. Ardında

elinin içi ile bıyık istikametini temizledi. Kulağı kapıdaki fısıldaşmada olarak derin derin nefes çekip genzinde birikenleri de bertaraf etti.

Elinde bir tabak lokum ile geldi Gülfem Hanım. Lokum dolu tabak cam zemine değer değmez tekrar saldırıya geçti sümük damlaları. Sanki şahsi tavrı, akli, kendine has bir fikir kabiliyeti vardı bu sıvının; bayağı Recai Bey'in saadetini baltalıyor, her lahzada hülyalar içinde konuşlanan tahayyülünden onu uzaklaştırıyordu. Bir süre bakıştılar konuşmadan. Recai Bey ağzını açsa mesela "Lame et la danse" dahi dese yeni bir heyelanın önündeki fincanı taşıracacağını hissediyordu. Nefesini idare ile bu güzel surete bakmanın saadetini artırmak niyetinde idi. Zira bu kapıdan çıktıktan sonra Gülfem Hanım'ın iki lafı bir araya getiremeyen bu ahmak ile izdivacı düşünmeyeceğinden emin idi. Belki burnunu kesmeli, bu lanetli uzvunun vücudunda daha fazla var olmasına müsaade etmemeli idi. Her sabah aynaya baktığında göreceği bu organ, ona hayatının yitip giden biricik aşkını hatırlatacak, kahrolacak ve ağır ağır tükenip alkolün, kumarın, afyonun pençesinde yok olup gidecek idi. Bir dilenciye, bir meczuba dönmüş hâli geldi gözünün önüne. Kendisine büyük bir dikkatle bakan bu pembe yanakların, bu yuvarlak çenenin kâbuslarında günlerce yeniden biçimleneceğinden; ölen babasının, Faiz Bey'in, mirliva Fırtına Tahsin'in, Hafız Cihan Bey'in, Turgut Paşa'nın, Sait Bey'in ve ezcümle atalarının tahkir eden bakışları ile uçsuz bucaksız bir mezarlıktaki mermer bir heykele dönüşeceğinden şüphesi yoktu. Nihayet kapı bir kez ama kati bir şekilde çalındı:

"Ziyaretiniz için çok teşekkürler Recai Bey. Valideniz Hanım'a hürmetlerimi iletiniz lütfen."

Ayağa kalktı Recai Bey:

"Baş üstüne efendim..."

Tam o sırada üç, beş belki de on damla sümük akıverdi çenesine doğru. Hemen eli ile kavradı Allah'ın belası burnu, sıktı, cezalandırdı ama ne mümkün, bağımsızlığını ilan etmiş bu menhus organ kasmaya, öksürmeye, küfürler savurmaya devam ediyordu. Kapıdan süzülüp uzaklaşan peri kızının son bir kez dönüp bakmaması bu vaziyette gayet sevindirici idi Recai Bey için.

Gülfem Hanım'ın validesi onu yolcu etmemişti. Şu hâlde bu kısa sohbetin nihai neticesini anlamak zor değildi Recai Bey için. İzzet Bey'e de başka bir yalan bulmalı, bu rezilliği örtbas etmeli idi. Faytona doğru yürürken birkaç fasıl daha sıktı burnunu; bu menhus organı ne kadar cezalandırırsa az

idi. Bir daha asla güzel bir şey koklamamak, çöplüklerde gezmek ile ceza verecekti ona. Kendi kendine yemin etti.

“Devam et arabacı! E söyle bakalım azizim... Nedir netice?”

Gözlerini kapadı bir süre Recai Bey. Kafasını yarı açık pencereden uzatıp sümkürdü, öksürdü, kusar gibi geçirdi. İzzet Bey şaşkın idi ama sualine verilecek cevap için bir ön hazırlık gibi görmeyi yeğledi bu garip davranışı:

“Çok kültürlü bir kız azizim. Ben onun dengi değilim.”

Bir şey demedi İzzet Bey. O akşam onlarca kâbus gördü Recai Bey. Hepsinde de Gülfem Hanım uzaklaşan, dev cüsseli ve kırılıp dökülen bir nesne hüviyetinde idi. Bu birbirine benzeyen onlarca kâbustan sadece birinde burnu onunla konuşmuş idi. Burnu ona sudan yeni çıkmış hasta, yaşlı bir ihtiyar suretinde göründü. Üstüne bir sürü kitap fırlattı, çürük dişlerini etrafa saçarak “O çok kültürlü, sen onun dengi değilsin.” dedi. Buna kendini inandırmak acısını azaltacak idi Recai Bey’in. Ertesi gün kalemde mevzusunu dahi yapmadı İzzet Bey bunun.

Düşündüğü gibi olmadı Recai Bey’in. Burnundan nefret etmedi ya da kesip atmak fikri gelmedi bir daha aklına. Bilakis tatlı, şeker nevilerine yöneldi bu nefret. Seyfettin Efendi’nin dükkânın önünden geçmemek için her gün iki sokak uzattı yolunu. Böylece kâbuslarla iştah kesintileri, valide sultanın başa kakmaları ve sebebi belirsiz bir utanç ile tam iki hafta geçti.

Bir sabah dairenin önünde tütün saran bir arkadaşı ile sohbet ederken bir kadın yaklaştı Recai Bey’in yanına. İri yarı, ter kokan bu cüssenin feracesi arasında beliren bir çift göz, hiç de tanıdık gelmedi Recai Bey’e. Kadın bir pusula uzatıp gitti. Buruşuk kâğıdı umursamaz hareketlerle açtı Recai Bey:

Recai Bey, evvela geç cevap yazdığım için affınızı istirham ediyorum fakat malumîalîniz evlilik mühim bir karardır. Uzun uzun düşündükten sonra sizin gibi ağır başlı, kelimeleri uzun muhasebeler neticesinde kullanan mahcup, edepli ve nefes alışverişlerinde dahi ölçülü, timsalinamus bir beyefendinin bana uygun olduğuna karar verdim. Bu pazar valideniz ile geliniz lütfen. Söz keselim. Selametle. Gülfem...

Bir anda burnu büyüdü Recai Bey’in. Yüzünü kapladı, kırmızı, siyah tonları ile genişleyen karanlık içinde nokta nokta su birikintileri üst üste binip açık kapı ve pencereleri kapladı. Düşüverdi yere Recai Bey. Gözünü açtığı anda İzzet Bey vardı başucunda. Elindeki pusulayı gözlerini henüz aralamış müşavirin karşısında, bir Moliere piyesi oynar gibi komik hareketlerle abarta abarta seslendiriyor, ardından birkaç kakhaha atıp başa dönüyordu.

“Ne oldu birader? Nasıl geldim buraya?”

Birkaç fasıl daha kahkaha attı İzzet Bey. Ellerini yukarı kaldırıp parmaklarını pençe gibi bükerek, “Heyhat!” dedi. “L'aiment avec silence et savoir et mystère, Tandis que dans leur coeur songe le pur pollen!”

Kafasının tam ortasında başlayıp alını hizasında yayılan, sonra her bir kaş telini sızlatarak çengelli iğneler gibi dimağına batan ağrıya rağmen vakıanın hayal olmaması tarifi imkânsız bir ruh hâli ile hafifletti Recai Bey'in cüssesini. Doğrulup oturdu yatağın kenarına:

“Rüsva olduk değil mi Nezarettekilere?”

Yanına oturup kadim dostunun omzunu kavradı İzzet Bey:

“Bilakis... Hüsamettin Bey -ki malum kendisi pehlivandır- aynı zamanda, seni kucakladığı gibi ilk gördüğü yaylıya atmış. Sonra bana haber gönderdi sağ olsun.”

Başı tekrar döndü Recai Bey'in. Yarım yamalak uzandı yatağa. Az sonra içeri hekim ve valide sultan girdi. Elinde bir tabak lokum vardı hekimin:

“Efendim hayırlı olsun... Vaziyetinizde de telaş edilecek bir şey yok. Sadece tansiyonunuz düşmüş. Biraz lokum yiyiniz.”

Tabakla birlikte uzatılan yeşil işlemeli peçeteyi aldı Recai Bey. Hiç kimsenin bir mana atfedemeyecek olmasının da verdiği haz ile burnunu okşadı birkaç fasıl. Sonra da gözlerini kapatıp ağzına attığı ilk lokumun damağında genişleyen tadı ile dimağında kalan Gülfem Hanım parçalarını söz merasiminde olacaklar ile birleştirmeye çalıştı.